

Forfatter: Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.

Titel: Udrag fra Drøm og Virkelighed

Citation: Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.: "Drøm og Virkelighed", i Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.: *Drøm og Virkelighed*, udg. af Anni Broue ; Anne-Marie Mai , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1986, s. 63. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-gyllem14val-shoot-idm139726069304352/facsimile.pdf> (tilgået 05. december 2021)

Anvendt udgave: Drøm og Virkelighed

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

Øine fæstede paa hendes Læber, som om han vilde sluge hvert Ord. Vi stode ganske stille, næsten uden at turde drage Aande, og hørte hende læse Følgende: »Og de gik ind i Graven, og saae et ungt Menneske sidde ved den høire Side i et langt, hvidt Klædebon, og de forfæredes. Men han sagde til dem: Forfæredes ikke! Hvi lede I efter den Levende blandt de Døde? Han er opstanden, han er ikke her. See, der er Stedet hvor de lagde ham.« En Følelse af stille Andagt greb os uvilkaarligt. Min Onkel foldede sine Hænder. Vilhelm sagde sagte: »Det er Opstandelsens Evangelium, som hun læser for den Døende.« – Taarene randt mig ned ad Kinderne. – Jeg troede at see det himmelske Sendebud i Skikkelse af en ung Mand sidde i Graven, og forkynnde Udødelighedens Trøst. Den Syge havde lukket Øinene, og var falden i en sagte Søvn. Laura taug, Min Fredrik klyngede sig fastere op til hende, og sagde: »Opstanden! Fætter Henrik, sagde du *opstanden*? Kan vi opstaae efter Døden?« – Hun saae kjærligt paa ham, og svarede: »Vi haabe det.« – »Troer Du det?« vedblev han, og saae hende troskyldig ind i Øinene. – »Ja jeg troer det,« svarede hun med en Stemme, hvis stille skønne Begeistring intet Ord kan udtrykke. – Hendes Fader blev saa henreven af dette Udtryk, at han uvilkaarlig udbrød: »Ja! Du har Ret til at troe det.« Laura før sammen. – Fredrik kom løbende ind, og raabte til hende: »Her er Fader!« Hun reiste sig langsomt, lagde den lille sovende Johannes paa hans Seng, og kom ind til os. Min Onkel greb hende i sine Arme; jeg kastede mig maalløs for hendes Fødder. »Det er Fætter Henrik,« sagde Fredrik forundret. Hun rakte mig kjærligt Haanden og hviskede: »For Alting, staa op, og siig intet Ord.« Jeg kastede et Blik ind i Sovekammeret. »Er her nogen Fremmed?« spurgte jeg. – Hun førte mig ind i Kammeret, pegede mod Lises Seng og hviskede sagde: »Ja en høitidelig, alvorlig Fremmed, hvem vi alle engang ville lære at kjende.« – I det Samme udtog hun af sin Vest en Billet, som hun neppe havde lagt i min Haand, før jeg strax begreb, at det var den, som Vilhelm havde leveret hende. Den var med Udskrift til ham, og lød, som følger: »Efter Din Begjæring lader jeg Dig herved vide, at min omtalte Patientinde paa Christianshavn neppe vil overleve den næste Nat. Din hengivne Broder.«

Laura tog min Haand, førte mig hen for Lises Seng, og forlod mig, som for at hente Noget. – Jeg stod taus, og betragtede dette allerede af Dødens Haand berørte Ansigt, engang en Gjenstand for min

Beundring og Æmhed, siden for min Modbydelighed. Nu var det blegt og roligt, og erindrede mig om hine tidligere Følelser. »Tilgiv mig!« hviskede jeg sagte: »tilgiv mig min Vildfarelse! Jeg meente det godt!« – Jeg tog hendes Haand. – Hun slog Øinene op, og sagde: »Godnat! lad mig sove i Fred!« – Laura var imidlertid kommen tilbage. Hun bød den Syge et Bæger. Lise drak nogle Draaber, trykkede, idet hun berørte Bægeret, Lauras Haand, og sagde: »Gud signe Dig!« Derpaa lukkede hun Øinene, og faldt tilbage i sin Dvale. – Jeg fulgte Laura hen til Vinduet, og sagde med sagte Røst: »Min Laura, jeg staaer for Dig som en Synder. Lov mig, ikke at dømme mig uhørt, men tillad, at jeg under fire Øine maa bekjende Alting for Dig. Maa-skee vil Du da undskylde og tilgive mig.« – »Kjære Julius!« svarede hun: »Det har Du gjort! Erindr Du ikke vor Samtale den Nat, Du var saa syg?« – »O Gud!« udbød jeg: »Hiint lyksalige Øieblik, var det da ikke et Spil af min Phantasie? Har virkelig en saa velgjørende Sandhed blandet sig i min Feberdrøm? De søde Ord, som lode fra Dine Læber« ..... »Kom fra mit inderste Hjerter,« sagde Laura, afbrydende mig: »Men Intet mere herom i dette Øieblik! Imorgen sees vi. Tillad mig at blive her i Nat!« – »Hvorledes?« udbød jeg: »Du vil blive her alene?« – »Nei,« svarede hun: »Pigen vaager tillige med mig.« – Forgjæves bad jeg om at maatte gjøre hende Selskab. Hun erindrede mig om min nylig overstandne Sygdom, og bad mig med saa megen Æmhed om at skaane min Helbred, at jeg maatte give efter. Jeg gik endnu et Øieblik hen for Lises Seng. »Far hen i Fred!« hviskede jeg, og forlod Kammeret. I den forreste Stue sad min Onkel med Fredrik paa sit Knæ. »Jeg er Din Bedstefader,« sagde han til Drengen: »Du skal komme hjem til mig. Vi skal lege sammen.« –

Vi sagde nu Laura Godnat, og fjernede os. Min Onkel gav strax en nyt Beviis paa sin indre Sjaeleglæde, ved at give Pigen, der lyste os ned, saa store Drikkepenge, at hun tabte Lyset af Forundring. Paa Hjemveien gav han Almisse til alle de Fattige, vi traf paa vor Vei. Forresten talte han intet Ord, og vi Andre heller ikke. Da vi kom til et Sted, hvor Vilhelms Vei skilte sig fra vor, vilde han forlade os, men min Onkel forhindrede det, og bad ham følge hjem med os. – »I den bedste Viin fra min Kjælder,« sagde han, »ville vi drikke min Datters Skaal med hinanden.« – Den gamle G. kom med en ængstelig Mine ud mod os, saa snart vi vare traadte ind i Porten; men neppe saae han min Onkels Ansigt, førend ogsaa hans Mine oplaredes. »Giv mig